

Priprema za školu – priprema za život

Marina Zajčić, odgojiteljica
Dječji vrtić Ivanić Grad

Polazak u školu za svako dijete predstavlja promjenu u dotadašnjem načinu života. Dijete se treba priviknuti na novu sredinu, izgraditi emocionalnu vezu s učiteljicom i drugom djecom, pronaći svoje mjesto u novom socijalnom okruženju. Također treba odgovoriti novim zahtjevima što ih pred njega stavlja školska situacija – mirno sjediti, slušati, pisati... mora biti samostalno u brizi za sebe. Nakon polaska u školu dijete će sve češće biti samo kod kuće, a ubrzo će i na put od kuće do škole i natrag krenuti samo.

U želji da svoje predškolce iz skupine "Loptica hopsica" Dječjeg vrtića Ivanić Grad što bolje pripremimo za polazak u školu, tijekom cijele godine intenzivno smo radile na razvoju samostalnosti u brizi za sebe s naglaskom na uočavanju i izbjegavanju opasnih situacija u kući, vrtiću, na ulici, igralištu...

Rad na ovom zadatku obuhvatio je cjeline:

1. Kako izbjeći ozljede – što kad se ipak dogode?
2. Sigurnim putem od kuće do škole
3. Vatra je dobar sluga, ali loš gospodar

U Kako izbjeći ozljede – što kad se ipak dogode?

Ivanić Gradu djeluje Klub mladeži Hrvatskog Crvenog križa "Dabar", čiji članovi vrlo rado surađuju s vrtićem. Posjetivši nas u vrtiću, mladi iz Kluba "Dabar" pričali su djeci o aktivnostima kojima se bave: o brizi za stare i nemoćne, prikupljanju odjeće i hrane, organiziranju akcija darivanja krvi, pružanju prve pomoći u nesrećama. Tijekom razgovora djeca su govorila i o svojim iskustvima u pomaganju drugima – o tome kako su pomagala baki, djedu, susjedu, prijatelju, što su poklonila drugima i slično. Nakon toga iznosila su svoja iskustva o vlastitim ozljedama (kako sam pao s bicikla, kako sam se ozlijedila škarama, kako sam slomio ruku...). Uz našu pomoć i uz pomoć mladih iz Kluba "Dabar", djeca su uočavala koja su ponašanja prethodila ozljedama te tko im je i na koji način pružio pomoć.

Kristina i Ivan, članovi "Dabra", pokazali su djeci zanimat će ih ozljede glave, ruke, noge... što je pobudilo veliki interes djece i želju da i sami to pokušaju naučiti.

U sljedećim danima uslijedili su razgovori o raznim opasnostima kojima smo izloženi. Razgovori su bili podijeljeni u tematske cjeline:

1. Svatko može biti opasan:

- za samog sebe (ozljede zbog vlastite nepažnje);
- za druge (namjerno ili slučajno nanesena bol).

2. I riječ može boljeti (rugaње).

3. Opasnosti oko nas:

- u kući (oštri predmeti, kipuća voda, vatra, otrovi, lijekovi, struja, sredstva za čišćenje);
- u vrtiću (tobogan, razbijen prozor, bacanje drvenih igraćaka...);
- na ulici (automobili, motocikli, bicikli);
- na igralištu (klackalica, penjalica, ljuljačka);
- nepoznate osobe (ako te zovu da uđeš u auto, ako ti nešto daruju).

4. Moji prijatelj je u opasnosti – što mogu učiniti da mu pomognem? (upozoriti ga na opasno ponašanje, pozvati odraslu osobu).

U razgovore o opasnim situacijama uključili smo i igru. Tako smo, na primjer, u situaciji s "ozlijeđenom" lutkom oponašali ekipu prve pomoći, ili su djeca jedna drugima pomagala u zamišljenim situacijama ozljeda. Kroz razgovore i igru naučili su puno o opasnostima koje na njih vrebaju, o tome kako ih izbjeći i kako pomoći ozlijeđenima.

U želji da se i mi uključimo u rad Kluba "Dabar", uz pomoć roditelja prikupili smo igračke i odjeću za obitelji slabijeg materijalnog stanja te ih odnijeli u Crveni križ. Zajedno s mladima iz Kluba "Dabar" posjetili smo i starice za koje se oni brinu. Ovo lijepo druženje završili smo na "Bučljadi", gdje su u zabavnim igrama sudjelovala djeca, roditelji, mladi iz Kluba "Dabar" i odgojiteljice.

S Sigurnim putem od kuće do škole

sigurnost djece u prometu može biti povećana zajedničkim naporima roditelja i odgojitelja te uključivanjem prometne policije u rad vrtića. Kao što poštuje pravila u igrama, dijete treba naučiti i koja su pravila kretanja u prometu jako važna za njegovu sigurnost. Cjelina "Sigurnim putem od kuće do škole" imala je za cilj osposobiti dijete za samostalno kretanje ulicama grada. Iako svakodnevno sudjeluju u prometu – bilo da ih roditelji dovoze ili dovode u vrtić, bilo kroz grupne šetnje – djeca to čine pasivno. Jednostavno hodaju i puštaju da ih odrasli vode. Raznim aktivnostima željele smo potaknuti djecu

da budu aktivni sudionici u prometu. Promatrajući prometne situacije i razgovarajući o njima, a zatim kroz igre, priče i dijafilmove, djeca su proširivala svoja znanja o raznim prometnim situacijama. Nakon toga su u svakodnevnim šetnjama, u kojima su djeca uz nadzor odgojitelja vodila skupinu do svojih kuća, mogli primijeniti nova znanja u konkretnoj situaciji. Ove šetnje nazvali smo "Moji put do kuće".

Poseban doživljaj bio je posjet prometnog policajca iz Policijske postaje Ivanić koji je najprije regulirao poligonu u našem poligonu u sobi, a zatim je djecu poveo u šetnju gradom te aktivno s njima vježbao kako se prelazi ulica, kuda se kreću pješaci, te koja je uloga prometnog policajca u brizi za sigurnost djece. Oduševljenje ovom temom djeca su pokazala i bogatstvom likovnih radova. U aktivnostima su sudjelovali i

"Vatrogasci", Leon B. (6 g.)

roditelji, i to tako da su svoje dijete u vrtić dovodili pješice kako bi s njim izabrali najsigurniji put do škole (škola i vrtić u neposrednoj su blizini) i vježbali ponašanje u prometu na konkretnoj situaciji.

P Vatra je dobar sluga, ali loš gospodar

Posebno zanimljiva tematska cjelina bila je ona o vatrogascima. Profesionalna vatrogasna postrojba nalazi se u blizini dječjeg vrtića pa se često čuju vatrogasne sirene kad vatrogasci izlaze na intervenciju. Zvuk sirena uvijek zaokupi djecu i potakne ih na razgovore u kojima iznose svoja znanja o požaru i vatrogascima. U tim razgovorima najaktivnija su dva dječaka koja stanuju u istoj ulici u kojoj se nalazi vatrogasna postaja. Osluškujući djecu i odgovarajući na njihov interes, stupili smo u kontakt s vatrogascima i pozvali ih u vrtić. Iz vatrogasne zajednice vrlo rado su se odazvali i posjetili nas. Vatrogasci u uniformama i s dijelom opreme bili su vrlo neobični gosti koji su potaknuli veliko zanimanje djece i puno njihovih pitanja:

istražujemo i stvaramo

- Što je vatra, kako ona nastaje?
- Kad nam je vatra korisna, a kad opasna?
- Što rade vatrogasci? (Spašavaju ljude, kuće, životinje, prirodu.)
- Gdje sve može nastati požar? (U kući, u šumi, u autu...)
- Što djeca trebaju znati da izbjegnu opasnost vatre? (Ne dirati šibice, upaljače, petarde...)
- Što djeca mogu učiniti ako vide požar? (Ne gasiti, već pozvati odraslu osobu, nazvati 93, reći ime i prezime i adresu, napustiti prostor požara.)
- Čime se vatra gasi? (Vodom, pijeskom, vatrogasnim aparatom.)

Nakon posjeta vatrogasaca interes djece bio je još veći te smo započeli s istraživačkim aktivnostima uz stalno naglašavanje da je vatra opasna. Putem slikovnica, priča i igara proširivali smo znanja. Slijedeći korak bilo je posjet profesionalnoj vatrogasnoj postroji. Vidjeli smo cijeli tijek izlaska vatrogasne ekipe na intervenciju – od centrale gdje stiže obavijest o požaru na broj 93, do garaže gdje se nalaze vatrogasni kamioni i oprema. Tu nas je oduševio zvuk sirene, a poseban doživljaj bila je demonstracija gašenja požara vatrogasnim aparatom, vodenim topom te vatrogasnom puškom. Vatrogasac u srebrnom odijelu jako nam se sviđio. Po povratku u vrtić većina naših igara bila je vezana uz gašenje vatre, a dječjim likovnim izražavanjem dominirala je ta tema.

Opažajući toliki interes djece, ponovno smo u vatrogasnoj zajednici dogovorili druženje putem kojeg su vatrogasci djecu poučili vatrogasnoj vježbi s brentačama iz Vatrogasnog pravilnika za djecu od 6 – 10 godina. Ekipa malih vatrogasaca sastoji se od 9 članova, a s obzirom na interes djece, ubrzo smo imali 3 ekipe koje su vrijedno trčale, nosile vodu, pumpane i gađale čašu vodom. Pri tome smo uvijek bili malo mokri, ali smo se jako dobro zabavljali. Sudjelovali smo u natjecanju vatrogasnih ekipa i osvojili pobjednički pehar koji danas krasi naš vrtić.

Umjesto zaključka:

“Planirajući i koordinirajući kohezivan i integrirani kurikulum, odgojitelj treba posvetiti mnogo pažnje odabiru teme koja mora odražavati interes djece te voditi istraživanje tako da ono za djecu ima smisla i da su iskustva koja djeca stječu relevantna za bolje razumijevanje svijeta u kojem žive.

Mogućnost povezivanja onoga što je naučilo u vrtiću s raznim životnim praktičnim situacijama u kojima se dijete u svom svakodnevnom životu susreće, zapravo bi trebao biti jedan od osnovnih kriterija procjenjivanja kvalitete obrazovanja predškolskog djeteta.”

Djeca skupine “Optica hopsica” sada su u školi. Sigurni smo da su zadovoljni, i uspješni jer su naučili vrijedne vještine: kako reagirati na izazove sredine u kojoj se nalaziš, kako i gdje naučiti ako nešto želiš saznati i tko ti u tome može pomoći. Znamo i to da će vrijeme provedeno u vrtiću dugo pamtiti po veselim događajima, igrama i prijateljstvu. •

Literatura:

1. Slunjski, E., Integrirani predškolski kurikulum: rad djece na projektima, Zagreb, Mali profesor, 2001.